

лярки, слабичкото момиче се раздвижи, голѣмитѣ му тѣжни очи се оживиха, то се усмихна, махна съ рѣжка.

За пръвѣ пѣтъ следѣ смъртъта на баща си, то усѣти топло чувство да сгрѣва самотното му сърдце.

Кочиитѣ отминаха, почнаха да се изкачватѣ по Боярски рѣтъ, изчезнаха задѣ портитѣ на калето.

Дълго следѣ това тѣлпитѣ се движиха изѣ тѣснитѣ тѣрновски улички, крѣчмитѣ се изпълниха съ войскари, момитѣ отново почнаха да се премѣняватѣ за следобѣднитѣ веселби.

Народтъ бѣше безличенъ. Кому можеше да излѣе немощния си гнѣвъ умразния натрапникъ? И сякашъ стореното предизвикателство усили радостното оживление, разшири предпраздничното вълнение. На гѣсти, тѣмни върволици почнаха да се изнизватѣ тѣрновци следѣ плад-не, презѣ градскитѣ порти, по посока на тѣржествата, на свирнитѣ, на игритѣ.

Когато Борилъ се върна въ покоитѣ си, първото нѣщо, което каза на великия примикюръ бѣ, че отѣ този день нататѣкъ княгиня Мария нѣма право да излиза вънъ отѣ Царевецъ. Всѣки, кѣто би пристѣпилъ заповѣдъта му, би отговарялъ съ главата си затова.

Съ треперящи отѣ гнѣвъ рѣце той подаде намѣтката си на примикюра, свали гривнитѣ и огърляята си, остави да му събуятѣ червенитѣ царски обуца. Следѣ това се опѣти къмъ предверието. Задушваше се.

Срещна Мария при вратата. Рѣцетѣ ѣ бѣха пълни съ цвѣтя.

— Кѣде отивашъ? — попита той съ хрипливъ гласъ. И безѣ да дочака отговоръ — той знаеше добре кѣде ходи всѣки день сирачето — рѣжката му неволно се вдигна, яростъта му свѣтна като мълния.

И отмина. Заслѣпенъ, бѣсенъ.

Мария остана сама, безмълвна. Съ една рѣжка тя продължаваше да притиска до себе си уханнитѣ трандафили, съ другата леко поглаждаше червената следа, която прѣс-титѣ на Борила бѣха оставили връзъ нѣжната ѣ бѣла буза.

Тя не разбираше. Съ какво бѣ заслужила несправед-